

Teismo praktikos rinkinys

BENDROJO TEISMO (šeštoji išplėstinė kolegija) SPRENDIMAS

2023 m. liepos 12 d.*

„Prekybos politika – Apsauga nuo trečiosios šalies priimtų teisės aktų eksteritorialaus taikymo poveikio – JAV nustatytos ribojamosios priemonės Iranui – Antrinės sankcijos, neleidžiančios Sąjungos fiziniams ar juridiniams asmenims turėti komercinių santykių su įmonėmis, kurioms taikomos šios priemonės – Draudimas laikytis tokių teisės aktų – Reglamento (EB) Nr. 2271/96 5 straipsnio antra pastraipa – Komisijos sprendimas leisti Sąjungos juridiniam asmeniui laikytis tokių teisės aktų – Pareiga motyvuoti – Leidimo galiojimas atgaline data – Atsižvelgimas į įmonės, kuriai taikomos trečiosios šalies ribojamosios priemonės, interesus – Teisė būti išklaustyta“

Byloje T-8/21

IFIC Holding AG, įsteigta Diuseldorfe (Vokietija), atstovaujama advokatų C. Franz ir N. Bornemann,

ieškovė,

prieš

Europos Komisiją, atstovaujamą M. Kellerbauer,

atsakovę,

palaikomą

Clearstream Banking AG, įsteigtos Eschborn (Vokietija), atstovaujamos advokatų C. Schmitt ir T. Bastian,

įstojusios į bylą šalies,

BENDRASIS TEISMAS (šeštoji išplėstinė kolegija),

kurį per pasitarimus sudarė pirmininkas M. van der Woude, teisėjai A. Marcoulli (pranešėja), S. Frimodt Nielsen, J. Schwarcz ir R. Norkus,

posėdžio sekretorė S. Jund, administratorė,

* Proceso kalba: vokiečių.

atsižvelgęs į rašytinę proceso dalį ir ypač į:

– įstojusios į bylą šalies paaiškinimą, kurį Bendrojo Teismo kanceliarija gavo 2021 m. rugpjūčio 31 d.,

– pareiškimą dėl ieškinio patikslinimo, kurį Bendrojo Teismo kanceliarija gavo 2022 m. birželio 21 d., ir Komisijos bei įstojusios į bylą šalies pastabas, kurias Bendrojo Teismo kanceliarija gavo atitinkamai 2022 m. rugpjūčio 16 d. ir 2022 m. rugsėjo 1 d.,

įvykus 2022 m. gruodžio 1 d. posėdžiui,

atsižvelgęs į ieškovės įrodymą, kurį Bendrojo Teismo kanceliarija gavo 2023 m. kovo 17 d., 2023 m. balandžio 4 d. nutartį atnaujinti bylos žodinę proceso dalį ir Komisijos pastabas dėl šio įrodymo, kurias Bendrojo Teismo kanceliarija gavo 2023 m. balandžio 18 d.,

priima šį

Sprendimą

- 1 SESV 263 straipsniu grindžiamu ieškiniu ieškovė *IFIC Holding AG* prašo panaikinti 2020 m. balandžio 28 d. Komisijos įgyvendinimo sprendimą *C(2020) 2813 final*, kuriuo įstojusiai į bylą šaliai *Clearstream Banking AG* suteiktas leidimas pagal 1996 m. lapkričio 22 d. Tarybos reglamento (EB) Nr. 2271/96, saugančio nuo trečiosios šalies priimtų teisės aktų eksteritorialaus taikymo poveikio ir tuo grindžiamų ar iš to kylančių veiksmų (OL L 309, 1996, p. 1; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 10 sk., 1 t., p. 75), 5 straipsnio antrą pastraipą (toliau – pirmasis ginčijamas sprendimas), 2021 m. balandžio 27 d. Komisijos įgyvendinimo sprendimą *C(2021) 3021 final*, kuriuo įstojusiai į bylą šaliai suteiktas leidimas pagal Reglamento Nr. 2271/96 5 straipsnio antrą pastraipą (toliau – antrasis ginčijamas sprendimas), ir 2022 m. balandžio 26 d. Komisijos įgyvendinimo sprendimą *C(2022) 2775 final*, kuriuo įstojusiai į bylą šaliai suteiktas leidimas pagal Reglamento Nr. 2271/96 5 straipsnio antrą pastraipą (toliau – trečiasis ginčijamas sprendimas).

Ginčo aplinkybės

- 2 2018 m. gegužės 8 d. Jungtinių Amerikos Valstijų Prezidentas paskelbė apie savo sprendimą dėl Jungtinių Amerikos Valstijų pasitraukimo iš 2015 m. liepos 14 d. Vienoje pasirašytos Irano branduolinės sutarties ir sprendimo vėl jam taikyti sankcijas, kurios anksčiau buvo panaikintos pagal šią sutartį. Šiomis sankcijomis, be kita ko, draudžiama Jungtinių Amerikos Valstijų jurisdikcijai nepriklausantiems asmenims (antrinės sankcijos), kaip antai Europos Sąjungos fiziniams ar juridiniams asmenims, palaikyti komercinius santykius su asmenimis, įtrauktais į *Office of Foreign Assets Control* (OFAC) (Užsienio lėšų kontrolės biuras (OFAC), JAV) sudarytą „specialiai nurodytų piliečių ir asmenų, kurių lėšos išaldytos, sąrašą“ (*Specially Designated Nationals and Blocked Persons List*) (toliau – SDN sąrašas).
- 3 Ieškovė yra *Amtsgericht Düsseldorf* (Diuseldorfo apylinkės teismas, Vokietija) komerciniame registre įregistruota bendrovė, turinti buveinę Diuseldorfe. Jos akcijos netiesiogiai priklauso Irano valstybei.
- 4 Ieškovė turi įvairių Vokietijos įmonių akcijų, už kurias ji turi teisę gauti dividendus.

- 5 Nuo 2018 m. lapkričio 5 d. ieškovė įtraukta į SDN sąrašą.
- 6 Įstojusi į bylą šalis yra Vokietijos bendrovė. Ji atsakinga už vertybinių popierių sandorių atsiskaitymą, vertybinių popierių saugojimą ir nacionalinių bei užsienio vertybinių popierių valdymą. Ji yra vienintelis vertybinių popierių depozitoriumas, turintis leidimą Vokietijoje. Įstojusi į bylą šalis, be kita ko, privalo išmokėti ieškovei dividendus už jai priklausančias Vokietijos įmonių akcijas.
- 7 Nuo 2018 m. lapkričio mėn. įstojusi į bylą šalis atskiroje sąskaitoje užblokavo ieškovei mokėtinus dividendus ir atsisakė juos jai pervesti.
- 8 2020 m. vasario 6 d. ieškovė *Landgericht Frankfurt am Main* (Frankfurto prie Maino apygardos teismas, Vokietija) pareiškė ieškinį įstojusiai į bylą šaliai, siekdama gauti informacijos apie jos dividendų statusą ir jų išmokėjimą. Per šį procesą ieškovė sužinojo, kad pagal pirmąjį ginčijamą sprendimą įstojusi į bylą šalis blokavo jai priklausančius dividendus.
- 9 Pirmąjį ginčijamą sprendimą įstojusi į bylą šalis pateikė *Landgericht Frankfurt am Main* (Frankfurto prie Maino apygardos teismas) 2020 m. lapkričio 5 d. pareiškimu, o ieškovei apie jį buvo pranešta 2020 m. lapkričio 9 d., ir ji teigia tada apie jį sužinojusi.
- 10 Kaip matyti iš pirmojo ginčijamo sprendimo, 2018 m. lapkričio 8 d. įstojusi į bylą šalis pateikė Europos Komisijai prašymą dėl leidimo suteikimo, kaip tai suprantama pagal Reglamento Nr. 2271/96 5 straipsnio antrą pastraipą.
- 11 Pirmajame ginčijamame sprendime Komisija patenkino įstojusios į bylą šalies prašymą ir leido jai dvylikos mėnesių laikotarpiu laikytis tam tikrų JAV įstatymų, kiek tai susiję su ieškovės vertybiniais popieriais ar lėšomis (toliau – ginčijamas leidimas). Antrajame ir trečiajame ginčijamuose sprendimuose, apie kuriuos ieškovė teigia sužinojusi *Landgericht Frankfurt am Main* (Frankfurto prie Maino apygardos teismas) 2022 m. gegužės 25 d., t. y. tą dieną, kai šie sprendimai jai buvo pateikti kartu su įstojusios į bylą šalies paaiškinimo priedais, ginčijamas leidimas buvo pratęstas dvylikai mėnesių.

Šalių reikalavimai

- 12 Ieškovė Bendrojo Teismo prašo:
  - panaikinti ginčijamus sprendimus,
  - priteisti iš Komisijos bylinėjimosi išlaidas,
  - nurodyti įstojusiai į bylą šaliai padengti savo bylinėjimosi išlaidas.
- 13 Komisija ir įstojusi į bylą šalis Bendrojo Teismo prašo:
  - atmesti ieškinį,
  - priteisti iš ieškovės bylinėjimosi išlaidas.

Dėl teisės

- 14 Grįsdama ieškinį ieškovė nurodo keturis pagrindus, susijusius, pirma, su teisės būti išklaustyta pažeidimu, antra, su Reglamento Nr. 2271/96 5 straipsnio antros pastraipos pažeidimu, trečia, su pareigos motyvuoti pažeidimu ir, ketvirta, su vertinimo klaida.

Pirminės pastabos

- 15 Reglamento Nr. 2271/96 tikslas, kaip matyti iš jo šeštos konstatuojamosios dalies, yra apsaugoti nustatytą teisinę tvarką, Sąjungos interesus ir fizinių bei juridinių asmenų, besinaudojančių teisėmis pagal SESV, interesus šalinant, neutralizuojant, blokuojant ar kitaip atsakant į įstatymų, teisės aktų ir kitų teisėkūros priemonių, nurodytų šio reglamento priede (toliau – priede nurodyti įstatymai), poveikį (2021 m. gruodžio 21 d. Sprendimo *Bank Melli Iran*, C-124/20, EU:C:2021:1035, 35 punktas).
- 16 Reglamento Nr. 2271/96 1 straipsnyje nurodyta, kad Sąjungos teisės aktų leidėjas šiame reglamente numatytomis priemonėmis siekia užtikrinti apsaugą nuo reglamento priede nurodytų įstatymų eksteritorialaus taikymo poveikio ir jais grindžiamų ar dėl jų kylančių veiksmų, taip pat jų neutralizavimą, jei toks taikymas kenkia 11 straipsnyje minimų asmenų, dalyvaujančių tarptautinėje prekyboje ir (arba) kapitalo judėjime ir susijusioje komercinėje veikloje tarp Sąjungos ir trečiųjų šalių, interesams (2021 m. gruodžio 21 d. Sprendimo *Bank Melli Iran*, C-124/20, EU:C:2021:1035, 36 punktas).
- 17 Kaip matyti iš Reglamento Nr. 2271/96 pirmos–penktos konstatuojamųjų dalių, į šio reglamento priedą įtrauktais įstatymais siekiama reglamentuoti fizinių ir juridinių asmenų, priklausančių valstybių narių jurisdikcijai, veiklą, taigi jie taikomi eksteritorialiai. Dėl to jie kenkia nustatytai teisei tvarkai ir daro žalą Sąjungos ir minėtų asmenų interesams, pažeidžia tarptautinę teisę ir kliudo pasiekti Sąjungos tikslus. Sąjunga iš tiesų siekia prisidėti prie darnios pasaulio prekybos plėtros ir laipsniškai panaikinti tarptautinės prekybos apribojimus, kuo labiau skatinant laisvą kapitalo judėjimą tarp valstybių narių ir trečiųjų šalių, taip pat panaikinti bet kokius tiesioginių investicijų, įskaitant investicijas į nekilnojamąjį turtą, įsisteigimo, finansinių paslaugų teikimo ar vertybinių popierių platinimo kapitalo rinkose apribojimus (2021 m. gruodžio 21 d. Sprendimo *Bank Melli Iran*, C-124/20, EU:C:2021:1035, 37 punktas).
- 18 Vienas iš priede nurodytų įstatymų yra „Iran Freedom and counter-Proliferation Act of 2012“ (2012 m. Irano laisvės ir kovos su ginklų platinimu aktas), ir, kaip nurodyta 2018 m. birželio 6 d. Komisijos deleguotojo reglamento (ES) 2018/1100, kuriuo iš dalies keičiamas Reglamento Nr. 2271/96 priedas (OL L 199 I, 2018, p. 1), 4 konstatuojamojoje dalyje, JAV nusprendė nebeatsisakyti jo taikyti, kai pasitraukė iš sutarties dėl Irano branduolinės programos; jos apie tai paskelbė 2018 m. gegužės 8 d. (2021 m. gruodžio 21 d. Sprendimo *Bank Melli Iran*, C-124/20, EU:C:2021:1035, 38 punktas).
- 19 Reglamento Nr. 2271/96 11 straipsnyje nurodyti asmenys, be kita ko, yra, viena vertus, fiziniai asmenys, kurie gyvena Sąjungoje ir yra valstybės narės piliečiai, ir, kita vertus, Bendrijoje registruoti juridiniai asmenys (žr. šio reglamento 11 straipsnio 1 ir 2 dalis).
- 20 Siekiant įgyvendinti šio sprendimo 15–17 punktuose primintus tikslus, Reglamente Nr. 2271/96 numatytos įvairaus pobūdžio taisyklės. Siekiant apsaugoti nustatytą teisinę tvarką ir Sąjungos interesus, šio reglamento 4 straipsnyje iš esmės numatyta, kad joks už Sąjungos ribų priimtas sprendimas, įgyvendinantis priede nurodytus įstatymus arba jais grindžiamus ar dėl jų kylančius

veiksmus, nėra pripažįstamas ar vykdomas. Tuo pačiu tikslu šio reglamento 5 straipsnio pirmoje pastraipoje visiems 11 straipsnyje nurodytiems asmenims iš esmės draudžiama laikytis priede nurodytų įstatymų arba vadovautis jais grindžiamais ar iš jų kylančiais veiksmais, tačiau 5 straipsnio antroje pastraipoje vis dėlto numatyta, kad tokiam asmeniui gali būti leista bet kuriuo metu visiškai ar iš dalies laikytis tų įstatymų, jeigu jų nesilaikymas smarkiai pakenktų šio asmens ar Sąjungos interesams. Be to, siekiant apsaugoti Reglamento Nr. 2271/96 11 straipsnyje nurodytų asmenų interesus, jo 6 straipsnyje numatyta, kad asmenys, užsiimančys reglamento 1 straipsnyje nurodyta veikla, turi teisę į žalos atlyginimą, kurią tam asmeniui padarė tokių įstatymų taikymas arba tokie veiksmai (2021 m. gruodžio 21 d. Sprendimo *Bank Melli Iran*, C-124/20, EU:C:2021:1035, 39 punktas).

- 21 Siekiant to paties tikslo apsaugoti Reglamento Nr. 2271/96 11 straipsnyje nurodytų asmenų interesus, šio reglamento 2 straipsnyje numatyta, kad „[j]ei bet kokio 11 straipsnyje minimo asmens ekonominiams ir (arba) finansiniams interesams tiesiogiai ar netiesiogiai kenkia priede nurodyti įstatymai arba jais grindžiami ar iš jų kylantys veiksmai, toks asmuo praneša apie tai Komisijai per 30 dienų nuo tokios informacijos gavimo“.
- 22 Galiausiai Reglamento Nr. 2271/96 9 straipsnis užtikrina, kad šios taisyklės būtų veiksmingai taikomos, nes jame reikalaujama, kad valstybės narės nustatytų sankcijas už tų taisyklių pažeidimą, o tos sankcijos turi būti veiksmingos, proporcingos ir atgrasančios. Tokios sankcijos visų pirma turi būti numatytos, kai šio reglamento 11 straipsnyje nurodytas asmuo nesilaiko jo 5 straipsnio pirmoje pastraipoje įtvirtinto draudimo (2021 m. gruodžio 21 d. Sprendimo *Bank Melli Iran*, C-124/20, EU:C:2021:1035, 40 punktas).
- 23 Ieškovės nurodytus ieškinio pagrindus reikia nagrinėti atsižvelgiant būtent į šiuos samprotavimus.

Dėl trečiojo ieškinio pagrindo, siejamo su pareigos motyvuoti pažeidimu

- 24 Ieškovė tvirtina, kad Komisija pažeidė savo pareigą motyvuoti. Komisija nepakankamai motyvavo pirmojo ginčijamo sprendimo konstatuojamąsias dalis, nes atsižvelgė ne į ieškovės, o tik į įstojusios į bylą šalies situaciją, pirmojo ginčijamo sprendimo 1 ir 3 straipsniai suformuluoti dviprasmiškai ir nesuprantamai, kiek tai susiję su pirmojo ginčijamo sprendimo taikymo *ratione temporis* ir *ratione materiae* sritimi ir jo taikymo sąlygomis. Ieškovė nurodo, kad ji, kaip asmuo, kuriam taikomas ir daro poveikį pirmasis ginčijamas sprendimas, turi turėti galimybę jį suprasti. Ieškovė nurodo, kad šie argumentai taikytini antrajam ir trečiajam ginčijamiems sprendimams, kurių motyvai yra beveik identiški. Be to, antrajame ir trečiajame ginčijamuose sprendimuose yra nuostata dėl jų galiojimo nutraukimo pirma laiko, tačiau ji neaiški ir nesuprantama.
- 25 Komisija ir įstojusi į bylą šalis ginčija šiuos argumentus.
- 26 SESV 296 straipsnyje nustatyta, kad Sąjungos institucijų priimti teisės aktai turi būti motyvuoti.
- 27 Pagal suformuotą jurisprudenciją dėl SESV 296 straipsnyje įtvirtintos motyvavimo pareigos motyvavimas turi atitikti teisės akto pobūdį ir aiškiai bei nedviprasmiškai parodyti institucijos, priėmusios ginčijamą aktą, argumentus taip, kad suinteresuotieji asmenys galėtų sužinoti priimtos priemonės priežastis, o kompetentingas teismas – vykdyti jos kontrolę (žr. 2017 m. rugsėjo 12 d. Sprendimo *Anagnostakis / Komisija*, C-589/15 P, EU:C:2017:663, 28 punktą ir jame nurodyta jurisprudencija).

- 28 Be to, iš suformuotos jurisprudencijos taip pat matyti, kad pareiga motyvuoti turi būti vertinama atsižvelgiant į konkrečios bylos aplinkybes. Nereikalaujama, kad motyvuojant būtų nurodytos visos svarbios faktinės ir teisinės aplinkybės, nes nustatant, ar akto motyvai atitinka SESV 296 straipsnio reikalavimus, turi būti atsižvelgiama ne tik į šio akto formuluotę, bet ir kontekstą ir į visas nagrinėjamą klausimą reglamentuojančias teisės normas (žr. 2017 m. rugsėjo 12 d. Sprendimo *Anagnostakis / Komisija*, C-589/15 P, EU:C:2017:663, 29 punktą ir jame nurodytą jurisprudenciją).
- 29 Ieškovės argumentus reikia vertinti atsižvelgiant būtent į šiuos principus.
- 30 Pirma, ieškovė nurodo tariamą pareigos motyvuoti pažeidimą, kiek tai susiję su ginčijamų sprendimų konstatuojamosiomis dalimis.
- 31 Viena vertus, reikia pažymėti, kad ieškovė konkrečiai nenurodo nei jokios ginčijamų sprendimų dalies, nei jų konstatuojamosios dalies, o tik pateikia bendro pobūdžio teiginį, kuris yra visiškai neaiškus ir nekonkretus. Be to, reikia konstatuoti, kad ginčijamų sprendimų konstatuojamosiose dalyse kalbama tiek apie procedūrą, per kurią buvo priimti šie sprendimai, tiek apie dalykus, į kuriuos Komisija atsižvelgė ir dėl kurių nusprendė suteikti ginčijamą leidimą įstojusiai į bylą šaliai.
- 32 Kita vertus, dėl ieškovės tvirtinimo, kad ginčijamų sprendimų konstatuojamosiose dalyse Komisija atsižvelgė ne į jos, o tik į įstojusios į bylą šalies poziciją, reikia pažymėti, kad šie argumentai susiję ne su tų sprendimų motyvavimu, bet su jų pagrįstumu, ir jie sutampa su argumentais, pateiktais pirmajame ir ketvirtajame ieškinio pagrinduose, su kuriais jie bus nagrinėjami toliau. Tas pats pasakytina apie ieškovės argumentus dėl dalykų, į kuriuos, jos nuomone, Komisija klaidingai atsižvelgė.
- 33 Iš to, kas išdėstyta, matyti, kad negalima konstatuoti jokios motyvavimo stokos ar nepakankamo motyvavimo, kiek tai susiję su ginčijamų sprendimų konstatuojamosiomis dalimis.
- 34 Antra, ieškovė kritikuoja ginčijamų sprendimų straipsnių formuluotes, nes iš jų esą negalima suprasti tų sprendimų taikymo *ratione materiae* ir *ratione temporis* ir jų taikymo sąlygų. Konkrečiai kalbant, ieškovės argumentai susiję su ginčijamų sprendimų 1 ir 3 straipsniais ir antrojo ir trečiojo ginčijamų sprendimų 4 straipsniu.
- 35 Pirma, kiek tai susiję su ginčijamų sprendimų taikymo materialine sritimi ir jų taikymo sąlygomis, reikia pažymėti, kad šių sprendimų 1 straipsnis suformuluotas taip:

„[Istojusiai į bylą šaliai] leidžiama laikytis tam tikrų [priede nurodytų] Jungtinių Amerikos Valstijų įstatymų tiek, kiek tai būtina:

- 1) įšaldyti jos saugomiems ar deponuojamiems vertybiniams popieriams ar lėšoms ir atsisakyti atlikti pervedimus ar kitus su jais susijusius nurodymus;
- 2) atsisakyti įtraukti visus naujus vertybinius popierius į savo vertybinių popierių tarpuskaitos sistemą; ir
- 3) įšaldyti bet kokioms pajamoms iš bendrovių akcijų, įskaitant dividendus, palūkanas, išpirkimo ar panašius mokėjimus ar gaunamas palūkanas,

- kai [įstojusi į bylą šalis] žino arba turi rimtų priežasčių įtarti, kad priešingu atveju [ieškovė] tiesiogiai ar netiesiogiai gauna naudos iš kokios nors paslaugos arba dalyvauja joje.“
- 36 Šios nuostatos pirmoje pastraipoje iš karto paminėti priede nurodyti JAV įstatymai, kurių įstojusiai į bylą šaliai leidžiama laikytis. Neatrodo, kad toks nurodymas būtų nemotyvuotas, be to, ieškovė dėl jo nepateikia jokie konkretaus prieštaravimo.
- 37 Toliau šios nuostatos 1–3 punktuose išvardyti išimtiniai veiksmai, kurių įstojusi į bylą šalis gali imtis, pasinaudodama ginčijamu leidimu, t. y. iš esmės „išaldyti“ tam tikrą lėšas ir „atsisakyti vykdyti“ tam tikrus sandorius, užuot teikusi paslaugas, kurias paprastai teikia. Neatrodo, kad tokia nuoroda būtų nemotyvuota, kiek tai susiję su materialine nuostatos taikymo sritimi, be to, ieškovė šiuo klausimu nepateikia jokio konkretaus prieštaravimo, išskyrus kiek tai susiję su šių veiksmų apimtimi laiko atžvilgiu, tačiau šis klausimas bus nagrinėjamas toliau, nagrinėjant klausimą dėl leidimo taikymo laiko atžvilgiu (žr. šio sprendimo 46 punktą).
- 38 Galiausiai šios nuostatos antroje pastraipoje apibrėžiamos sąlygos, kai gali būti atliekami minėti išimtiniai veiksmai, t. y. kai įstojusi į bylą šalis „žino“ arba „turi rimtų priežasčių įtarti“, kad ieškovė tiesiogiai ar netiesiogiai gaus naudos iš „kokios nors“ paslaugos arba dalyvaus joje.
- 39 Ieškovė ginčija tam tikras šioje antroje pastraipoje vartojamas formuluotes.
- 40 Vis dėlto, priešingai, nei teigia ieškovė, dėl Komisijos vartojamų formuluočių „rimtos priežastys įtarti“ ir „kokia nors paslauga“ ši nuostata netampa neaiški ar nesuprantama. Šios nuostatos antros pastraipos, skaitomos kartu su kita šios nuostatos pastraipa, tekstas leidžia suprasti, kokioms paslaugoms taikomi leidžiami veiksmai ir nustatytos sąlygos.
- 41 Viena vertus, tai, kad ginčijamuose sprendimuose įstojusiai į bylą šaliai numatyta galimybė remtis „rimtomis priežastimis įtarti“, nereiškia, kad šie sprendimai yra nemotyvuoti ar nepakankamai motyvuoti. Kaip matyti iš ginčijamų sprendimų 1 straipsnio, aptariamose nuostatos antroje pastraipoje vartojama sąvoka „rimtos priežastys įtarti“ leidžia įstojusiai į bylą šaliai remiantis rimtomis priežastimis grindžiamu įtarimu manyti, kad ieškovė naudojasi tam tikromis paslaugomis (arba jose dalyvauja), tačiau ji neprivalo būti tuo tikra. Taigi, šiuo atžvilgiu nėra jokio dviprasmiškumo.
- 42 Antra, sąvokos „kokia nors paslauga“ vartojimas ginčijamų sprendimų 1 straipsnio antroje pastraipoje taip pat nekelia abejonių. Žinoma, Komisija nepadarė kryžminės nuorodos į tos nuostatos pirmą pastraipą ar į toje pastraipoje nurodytas paslaugas. Vis dėlto šių žodžių junginio negalima aiškinti neatsižvelgiant į jo kontekstą kaip reiškiančio bet kokią paslaugą, visiškai nesusijusią su toje nuostatoje nurodytomis paslaugomis ir veiksmais. Atsižvelgiant į šios nuostatos, kuri, beje, sudaro vieną sakinį, struktūrą, žodžių junginys „kokia nors paslauga“ gali reikšti tik įstojusios į bylą šalies paprastai teikiamas paslaugas, kurioms taikomi pirmoje pastraipoje nurodyti išimtiniai veiksmai ir iš kurių ieškovė tiesiogiai ar netiesiogiai gauna naudos arba jose dalyvauja, o ne kokias kitas paslaugas. Taigi, dėl to nekyla jokių supratimo sunkumų.
- 43 Vadinasi, negalima pritarti ieškovės argumentams dėl ginčijamų sprendimų motyvavimo, kiek tai susiję su jų materialinės taikymo srities ir taikymo sąlygų apibrėžimu.
- 44 Antra, kalbant apie ginčijamų sprendimų taikymo sritį laiko atžvilgiu, pirmiausia reikia pažymėti, kad kiekvieno iš šių sprendimų 3 straipsnyje nurodyta, jog „šis sprendimas galioja 12 mėnesių nuo pranešimo apie jį dienos“.

- 45 Taigi, reikia konstatuoti, kad, priešingai, nei teigia ieškovė, ginčijamų sprendimų taikymo sritis laiko atžvilgiu yra aiškiai apibrėžta jų 3 straipsnyje ir šiuo atžvilgiu negalima teigti, kad yra koks nors motyvavimo trūkumas ar neaiškumas. Iš šios nuostatos aiškiai matyti, kad kiekvienas ginčijamas sprendimas galioja, todėl ginčijamas leidimas taikomas dvylika mėnesių nuo pranešimo apie šiuos sprendimus dienos.
- 46 Toliau dėl ieškovės argumento, kad ginčijamas leidimas apima iki jo suteikimo atliktus veiksmus arba gautas lėšas, pakanka pažymėti, kad jis grindžiamas klaidingu leidimo apimties supratimu. Iš ginčijamų sprendimų 1 straipsnio, siejamo su jų 3 straipsniu, matyti, kad jų galiojimo laikotarpiu įstojusi į bylą šalis turi teisę imtis šiame 1 straipsnyje nurodytų veiksmų, taigi, neteikti tam tikrų paslaugų, jeigu ieškovė galėtų iš jų tiesiogiai ar netiesiogiai gauti naudos arba jose dalyvauti. Kitaip tariant, būtent minėtu dvylikos mėnesių galiojimo laikotarpiu įstojusi į bylą šalis turi teisę „išaldyti“ lėšas arba „atsisakyti vykdyti“ 1 straipsnio pirmoje pastraipoje nurodytus sandorius, neatsižvelgdama į tai, kada ji ar ieškovė įsigijo tas lėšas arba buvo paprašyta atlikti tuos sandorius. Taigi, šiuo atžvilgiu nėra jokio netikrumo dėl motyvų.
- 47 Galiausiai antrajame ieškinio pagrinde ieškovė kritikuoja tariamą antrojo ir trečiojo ginčijamų sprendimų 4 straipsnio neaiškumą ar net jo tariamą nesuprantamumą atsižvelgiant į trečiojo ginčijamo sprendimo 3 straipsnio pirmą pastraipą. Šiuos argumentus reikia išnagrinėti nagrinėjant šį ieškinio pagrindą, siejamą su pareigos motyvuoti pažeidimu.
- 48 Šiuo klausimu reikia konstatuoti, kad nei vertinant atskirai, nei kartu su trečiojo ginčijamo sprendimo 3 straipsnio pirma pastraipa, antrojo ir trečiojo ginčijamų sprendimų 4 straipsnyje nėra ieškovės nurodytų pažeidimų.
- 49 Viena vertus, antrojo ir trečiojo ginčijamų sprendimų 4 straipsnyje nurodyta, kad kiekvienas iš šių sprendimų bus nedelsiant nebetaikomas nuo tos dienos, kai ieškovė bus išbraukta iš SDN sąrašo, kaip tai suprantama pagal šių sprendimų 1 straipsnyje paminėtus priede nurodytus įstatymus, arba kai šių priede nurodytų įstatymų eksteritorialus taikymas Reglamento Nr. 2271/96 11 straipsnyje nurodytiems asmenims bus „sustabdytas, nutrauktas“ arba „nutrūks kaip nors kitaip“. Taigi, priešingai, nei teigia ieškovė, ši nuostata nėra neaiški. Jos pirmoje dalyje aiškiai nurodytas atvejis, kai ieškovė yra išbraukiama iš SDN sąrašo, numatant, kad tokiu atveju šie sprendimai nedelsiant nebetaikomi. Šiuo atžvilgiu žodis „nedelsiant“ nesukelia jokių neaiškumų, bet reiškia, kad sprendimas bus nebetaikomas automatiškai tą dieną, kai JAV sprendimu ieškovė bus išbraukta iš SDN sąrašo, nesiimant jokių kitų priemonių ar tyrimų. Be to, pagal šio 4 straipsnio antrą dalį tas pats pasakytina ir tuo atveju, kai iš esmės taip pat JAV sprendimu priede nurodyti įstatymai nebetaikomi Sąjungoje eksteritorialiai.
- 50 Antra, šio 4 straipsnio ryšys su trečiojo ginčijamo sprendimo 3 straipsnio pirma pastraipa taip pat nekelia supratimo sunkumų. Šios nuostatos antrame sakinyje nurodyta, kad jei per 12 mėnesių šio sprendimo galiojimo laikotarpį dėl „susitarimo“ visiškai ar iš dalies sustabdomas arba nutraukiamas priede nurodytų įstatymų eksteritorialus taikymas Reglamento Nr. 2271/96 11 straipsnyje nurodytiems asmenims, Komisija privalo nedelsdama išnagrinėti, ar motyvai, kuriais grindžiamas trečiasis ginčijamas sprendimas, tebegalioja ir ar yra priežasčių pakeisti arba panaikinti šį sprendimą. Taigi, skirtingai nuo trečiojo ginčijamo sprendimo 4 straipsnio, to sprendimo 3 straipsnio pirmos pastraipos antrame sakinyje turimi omenyje ne vienašaliai JAV veiksmai, o kaip matyti iš to sprendimo 29 konstatuojamosios dalies, tokio „susitarimo“, kaip susitarimas dėl Irano branduolinės energijos, poveikis. Be to, skirtingai nuo

tame 4 straipsnyje numatytos situacijos, tokio „susitarimo“ sudarymo poveikis trečiajam ginčijamam sprendimui nebūtų nedelsiamas ar automatinis, o Komisija turėtų nustatyti jo poveikį šiam sprendimui.

- 51 Vadinasi, negalima pritarti ieškovės argumentams dėl ginčijamų sprendimų motyvavimo, kiek tai susiję su jų taikymo laiko atžvilgiu apibrėžimu.
- 52 Iš viso to, kas išdėstyta, matyti, kad negalima konstatuoti jokio motyvavimo trūkumo, kiek tai susiję su šiais ginčijamų sprendimų straipsniais.
- 53 Vadinasi, trečiąjį ieškinio pagrindą reikia atmesti.

Dėl antrojo ieškinio pagrindo, siejamo su Reglamento Nr. 2271/96 5 straipsnio antros pastraipos pažeidimu

- 54 Ieškovė tvirtina, kad suteikdama leidimą atgaline data Komisija pažeidė Reglamento Nr. 2271/96 5 straipsnio antrą pastraipą. Nei šiame reglamente, nei 2018 m. rugpjūčio 3 d. Komisijos įgyvendinimo reglamente (ES) 2018/1101, kuriuo nustatomi Reglamento Nr. 2271/96 5 straipsnio [antros] pastraipos taikymo kriterijai (OL L 199 I, 2018, p. 7), nenumatyta tokio galiojimo atgaline data, jis taip pat negalimas pagal 2018 m. rugpjūčio 7 d. Komisijos gaires „Klausimai ir atsakymai. Atnaujinto Blokavimo statuto priėmimas“ (OL C 277 I, 2018, p. 4). Be to, įstojusi į bylą šalis *Landgericht Frankfurt am Main* (Frankfurto prie Maino apygardos teismas) teigė, kad pirmasis ginčijamas sprendimas galioja atgaline data. Antrasis ir trečiasis ginčijami sprendimai taip pat nėra pakankamai apibrėžti laiko atžvilgiu. Be to, nors pastaruosiuose sprendimuose yra nuostata dėl jų galiojimo pabaigos anksčiau laiko, o jos nebuvimas pirmajame ginčijamame sprendime turėtų lemti jo panaikinimą, ši nuostata nepadaro situacijos aiškesnės.
- 55 Komisija ir įstojusi į bylą šalis ginčija šiuos argumentus.
- 56 Pirma, pakanka pažymėti, kad antrasis ieškinio pagrindas grindžiamas klaidingomis prielaidomis. Iš ginčijamų sprendimų nematyti, kad jie būtų taikomi atgaline data. Priešingai, kaip nurodyta šio sprendimo 44–46 punktuose, kiekvieno ginčijamo sprendimo 3 straipsnyje aiškiai nurodyta, kad šie sprendimai galioja nuo pranešimo apie juos dienos ir tik dvylikos mėnesių laikotarpiu, todėl jie negali būti laikomi galiojančiais atgaline data ar nepabrėžtais laiko atžvilgiu. Be to, tų sprendimų konstatuojamosiose dalyse, kuriose išdėstytos priežastys, dėl kurių Komisija nustatė tokį galiojimo laikotarpį, nėra jokios nuorodos, leidžiančios manyti, kad šie sprendimai galioja atgaline data.
- 57 Iš to matyti, kad ginčijamas leidimas negalioja atgaline data ir neapima veiksmų, atliktų iki ginčijamų sprendimų, ypač pirmojo ginčijamo sprendimo, įsigaliojimo datos, o apima tik tuos veiksmus, kurie buvo atlikti po šios datos.
- 58 Be to, tai, kad, ieškovės teigimu, įstojusi į bylą šalis *Landgericht Frankfurt am Main* (Frankfurto prie Maino apygardos teismas) gina priešingą teiginį, šiuo klausimu neturi reikšmės, nes ginčijamų sprendimų taikymo sritis gali būti nustatyta tik pagal reikšmingą teisinę sistemą, jų turinį ir autoriaus ketinimus.

- 59 Be to, viena vertus, ieškovės argumentas, kad įstojusi į bylą šalis nepagrįstai išaldė jos turtą prieš gaudama ginčijamą leidimą, ir, kita vertus, įstojusios į bylą šalies argumentas, kad jos elgesys neturi būti laikomas prieštaraujančiu Reglamento Nr. 2271/96 5 straipsnio pirmoje pastraipoje numatytam draudimui, neatsižvelgiant į tai, kad leidimo procedūra tebevyksta, ir į šios procedūros baigtį, taip pat neturi reikšmės šioje byloje, kuri susijusi tik su ginčijamų sprendimų teisėtumu, o ne su įstojusios į bylą šalies veiksmais. Be to, Bendrasis Teismas neturi nustatyti, ar įstojusios į bylą šalies veiksmai prieštarauja Reglamentui Nr. 2271/96.
- 60 Antra, reikia atmesti ieškovės argumentą, kad dėl to, jog pirmajame ginčijamame sprendime nėra nuostatos dėl jo galiojimo pabaigos pirma laiko, kaip antai įtvirtinta antrojo ir trečiojo ginčijamų sprendimų 4 straipsnyje arba trečiojo ginčijamo sprendimo 3 straipsnio pirmoje pastraipoje, minėtas pirmasis sprendimas turi būti panaikintas. Nė vienas Bendrajam Teismui pateiktas įrodymas neleidžia manyti, kad tokios nuostatos nebuvimas savaime lemtų pirmojo ginčijamo sprendimo neteisėtumą. Be to, reikia pažymėti, kad net nesant tokios nuostatos Komisija turėjo teisę atšaukti pirmąjį ginčijamą sprendimą, be kita ko, jei to reikalautų aplinkybių pasikeitimas.
- 61 Taigi antrąjį ieškinio pagrindą reikia atmesti.

Dėl ketvirtojo ieškinio pagrindo, siejamo su vertinimo klaida

- 62 Ieškovė tvirtina, kad Komisija nepasinaudojo savo diskrecija arba padarė vertinimo klaidą, nes, pirma, neatsižvelgė nei į ieškovės situaciją ir interesus, nei į pirmojo ginčijamo sprendimo poveikį ieškovei, nors ji dėl pirmojo ginčijamo sprendimo poveikio visiškai negalėjo vykdyti savo veiklos. Komisija taip pat neatsižvelgė nei į tai, ar buvo mažiau ribojančių priemonių, nei į teisę į patirtos žalos atlyginimą. Antra, Komisija neturėjo atsižvelgti, kaip ji tai padarė pirmojo ginčijamo sprendimo 15 konstatuojamojoje dalyje, į tai, kad ieškovė pareiškė ieškinį įstojusiai į bylą šaliai *Landgericht Frankfurt am Main* (Frankfurto prie Maino apygardos teismas), nes pasinaudojimas teise į teisminę gynybą negali jai padaryti žalos.
- 63 Ieškovė tvirtina, kad įstojusi į bylą šalis jai neteikia jokių paslaugų. Be to, pirmojo ginčijamo sprendimo 15 konstatuojamojoje dalyje nurodytos faktinės aplinkybės rodo, kad Komisija žinojo, jog įstojusi į bylą šalis pažeidė Reglamentą Nr. 2271/96.
- 64 Ieškovė nurodo, kad, kiek tai susiję ir su antruoju bei trečiuoju ginčijamais sprendimais, Komisija taip pat nepasinaudojo savo diskrecija ir neatliko jokios proporcingumo kontrolės, pavyzdžiui, neatsižvelgė į sankcijų sušvelninimą. Ieškovės teigimu, antrasis ir trečiasis ginčijami sprendimai taip pat grindžiami nepatikrintais ir neįrodytais duomenimis, taip pat nereikšmingais elementais ir vienašališku tam tikrų faktinių aplinkybių pristatymu.
- 65 Komisija ir įstojusi į bylą šalis ginčija šiuos argumentus.
- 66 Pirmiausia reikia pažymėti, kad ketvirtajame ieškinio pagrinde ieškovė pateikia įvairių prieštaravimų dėl ginčijamuose sprendimuose esančių vertinimų. Be to, kadangi pateikdama kitus ieškinio pagrindus ieškovė taip pat ginčija tam tikrus ginčijamuose sprendimuose pateiktus vertinimus, visus šiuos argumentus toliau reikia nagrinėti kartu.
- 67 Pirma, ieškovė iš esmės ginčija ginčijamus sprendimus dėl to, kad Komisija atsižvelgė ne į jos, o tik į įstojusios į bylą šalies interesus.

- 68 Šiuo klausimu visų pirma reikia pažymėti, kad Reglamento Nr. 2271/96 5 straipsnio antroje pastraipoje numatyta, jog leidimas laikytis priede nurodytų įstatymų suteikiamas su sąlyga, kad šių įstatymų nesilaikymas rimtai pakenktų asmens, prašančio suteikti leidimą, interesams arba Sąjungos interesams. Taigi, iš šios nuostatos matyti, kad Komisija turi nagrinėti tik šiuos du interesus, kad nustatytų, ar jiems yra rimtai pakenkta dėl priede nurodytų įstatymų nesilaikymo, ir kad būtų galima suteikti leidimą. Tačiau šioje nuostatoje neminimi trečiojo asmens, kuriam taikomos trečiosios šalies ribojamosios priemonės, interesai (toliau – trečiasis asmuo, kuriam taikomos ribojamosios priemonės), dėl kurių pareiškėjas siekia, kad jam būtų leista laikytis priede nurodytų įstatymų. Jeigu Sąjungos teisės aktų leidėjas būtų ketinęs priskirti tokio trečiojo asmens interesus prie interesų, į kuriuos reikia atsižvelgti atliekant tokį vertinimą, jis tai būtų aiškiai nurodęs, užuot paminėjęs tik Sąjungos interesus ir pareiškėjo interesus.
- 69 Be to, Įgyvendinimo reglamento 2018/1101 4 straipsnyje nurodyti nesumuojami kriterijai, į kuriuos Komisija atsižvelgia, be kita ko, vertindama prašymą suteikti leidimą. Šioje nuostatoje taip pat nurodyti tik Reglamento Nr. 2271/96 5 straipsnio antroje pastraipoje minimi saugomi interesai, t. y. pareiškėjo ir Sąjungos interesai, tačiau joje taip pat neminimas nei trečiasis asmuo, kuriam taikomos ribojamosios priemonės, nei juo labiau jo interesai. Maža to, nė viename iš šioje nuostatoje įtvirtintų kriterijų neužsimenama nei apie atsižvelgimą į šio trečiojo asmens interesus, nei apie jo interesų palyginimą su pareiškėjo ar Sąjungos interesais. Beje, Įgyvendinimo reglamento 2018/1101 4 straipsnio n punkte pateikta nuoroda į „bet kokį kitą svarbų veiksnį“ negali lemti kitokio aiškinimo ir atsižvelgimo į dalykus, nesusijusius su Reglamento Nr. 2271/96 5 straipsnio antros pastraipos tekstu ir esme, nes jie neturi reikšmės taikant šią nuostatą.
- 70 Galiausiai, kaip matyti iš Reglamento Nr. 2271/96 penktos ir šeštos konstatuojamųjų dalių ir šio sprendimo 15 punkte primintos jurisprudencijos, šiuo reglamentu siekiama apsaugoti tik nustatytą teisinę sistemą ir Sąjungos bei fizinių ar juridinių asmenų, kurie naudojami teisėmis pagal SESV, interesus.
- 71 Nors iš tiesų gali būti, kad trečiasis asmuo, kuriam taikomos ribojamosios priemonės, gali būti asmuo, kuriam taikomas Reglamento Nr. 2271/96 11 straipsnis, ir taip patekti į tam tikrų šio reglamento nuostatų, kaip antai jo 2 straipsnio, taikymo sritį, dėl tokios aplinkybės, taikant šio reglamento 5 straipsnio antroje pastraipoje numatytą išimtį, negali būti atsižvelgiama į kitus nei šioje nuostatoje numatytus interesus, todėl ji šiuo atžvilgiu neturi reikšmės.
- 72 Taigi, iš teisinės sistemos, reglamentuojančios leidimo išdavimą pagal Reglamento Nr. 2271/96 5 straipsnio antrą pastraipą, matyti, kad vertindama pagal šią nuostatą pateiktą prašymą suteikti leidimą Komisija neprivalo atsižvelgti į trečiųjų asmenų, kuriems taikomos ribojamosios priemonės, kaip antai į SDN sąrašą įtrauktų asmenų, kaip ieškovė, interesus.
- 73 Be to, ši išvada atitinka generalinio advokato G. Hogan išvados byloje *Bank Melli Iran* (C-124/20, EU:C:2021:386) 73 punktą, pagal kurį Reglamento Nr. 2271/96 5 straipsnio antroje pastraipoje „nenumatyta, jog spręsdama, ar taikyti tokią išimtį, [Komisija] turėtų atsižvelgti į trečiųjų šalių interesus“.
- 74 Taip pat reikia konstatuoti, kad nors ieškovė tvirtina, jog Komisija klaidingai neatsižvelgė į jos interesus, grįsdama savo argumentą ji nesiremia jokiais iš reikšmingos teisinės sistemos išplaukiančiais įrodymais. Konkrečiai kalbant, kaip pažymėta šio sprendimo 69 punkte, Įgyvendinimo reglamento 2018/1101 4 straipsnis, kuriuo ieškovė rėmėsi per teismo posėdį, niekaip nepatvirtina jos argumentų.

- 75 Taigi ieškovės argumentai neleidžia manyti, kad Komisija padarė vertinimo klaidą, nes neatsižvelgė į jos interesus.
- 76 Antra, ieškovė iš esmės ginčija ginčijamus sprendimus, motyvuodama tuo, kad Komisija neatsižvelgė nei į galimybę pasinaudoti mažiau ribojančiomis alternatyvomis, nei į jos galimybę remtis teise į žalos atlyginimą.
- 77 Šiuo klausimu pakanka pažymėti, kad reikšmingoje teisinėje sistemoje Komisijai nenustatyta tokių pareigų.
- 78 Kaip matyti iš Įgyvendinimo reglamento 2018/1101 3 straipsnio, Komisija turi patikrinti, ar pareiškėjo pateikti įrodymai, o tam tikrais atvejais – Komisijos prašomi papildomi įrodymai, leidžia daryti išvadą, kad, atsižvelgiant į šio reglamento 4 straipsnyje nustatytus kriterijus, jeigu būtų nesilaikoma priede nurodytų įstatymų, pareiškėjo ar Sąjungos interesams būtų rimtai pakenkta, kaip tai suprantama pagal Reglamento Nr. 2271/96 5 straipsnio antrą pastraipą. Iš Įgyvendinimo reglamento 2018/1101 5 straipsnio 1 ir 2 dalių taip pat matyti, kad tokio nagrinėjimo rezultatas iš esmės grindžiamas dvinare logika: jei Komisija padaro išvadą, kad nėra pakankamai įrodyta, jog padaryta didelė žala tiems interesams, ji parengia sprendimo atmesti prašymą projektą; jei Komisija padaro išvadą, kad tokios žalos atsiradimas yra pakankamai įrodytas, ji parengia sprendimo dėl leidimo suteikimo projektą ir nustato atitinkamas priemones. Iš reikšmingos teisinės sistemos nematyti, kad Komisija, gavusi prašymą dėl leidimo suteikimo ir padariusi pastarąją išvadą, turėtų nagrinėti, ar yra leidimo alternatyvų.
- 79 Be to, grįsdama savo argumentą ieškovė nesiremia jokia aplinkybe, išplaukiančia iš reikšmingos teisinės sistemos.
- 80 Galimų mažiau trečiųjų asmenų interesus ribojančių alternatyvų egzistavimas bet kuriuo atveju neturi reikšmės. Kaip pažymėta šio sprendimo 68–75 punktuose, vertindama prašymą suteikti leidimą, Komisija neprivalo atsižvelgti į trečiųjų asmenų interesus. Vadinas, šiuo atveju Komisija neturėjo nagrinėti, ar egzistavo ieškovę mažiau ribojančios alternatyvos.
- 81 Dėl tų pačių priežasčių Komisija visiškai neprivalėjo nagrinėti, ar ieškovė galėjo remtis galima teise į kompensaciją, nes pagal Reglamento Nr. 2271/96 5 straipsnio antrą pastraipą tai nėra svarbu vertinant prašymą dėl leidimo suteikimo.
- 82 Be to, ieškovė tvirtina, kad Komisija nepatikrino, ar įstojusi į bylą šalis mėgino „išsiaiškinti situaciją“ su JAV valdžios institucijomis. Reikia konstatuoti, kad ieškovė taip pat nenurodo tokios Komisijos pareigos, kuri, beje, suformuluota gana neaiškiai, pagrindo. Taigi, niekas neleidžia manyti, kad Komisijai tenka ši pareiga atlikti patikrinimą.
- 83 Galiausiai dėl ieškovės teiginio, kad Komisija neatsižvelgė į tai, jog įstojusi į bylą šalis teikė paslaugą ne ieškovei, o veikia jos bankui, kuriame ji deponavo lėšas, pakanka pažymėti, kad toks argumentas grindžiamas daliniu ginčijamo leidimo apimties aiškinimu. Kaip nurodyta šio sprendimo 38 ir 42 punktuose, ginčijami sprendimai susiję su įstojusios į bylą šalies siūlomomis paslaugomis, iš kurių ieškovė tiesiogiai ar netiesiogiai gauna naudos (arba kuriose ji dalyvauja), nes šios paslaugos apima paslaugas, kurios nėra tiesiogiai siūlomos ieškovei, tačiau iš kurių ieškovė netiesiogiai gauna naudos (arba kuriose ji dalyvauja).
- 84 Vadinas, ieškovės argumentai neleidžia manyti, kad vertindama įstojusios į bylą šalies prašymus suteikti leidimą Komisija neatsižvelgė į tam tikras reikšmingas aplinkybes.

- 85 Trečia, ieškovė ginčija kai kuriuos ginčijamuose sprendimuose pateiktus vertinimus. Viena vertus, turimas omenyje atsižvelgimas pirmajame ginčijamame sprendime į ieškovės *Landgericht Frankfurt am Main* (Frankfurto prie Maino apygardos teismas) pareikštą ieškinį. Kita vertus, turimas omenyje atsižvelgimas į antrajame ir trečiajame ginčijamuose sprendimuose tariamai nereikšmingus arba vienašališkai nurodytus faktus.
- 86 Pirma, ieškovės nurodyta aplinkybė, kad pirmojo ginčijamo sprendimo 15 konstatuojamojoje dalyje Komisija paminėjo ieškinį, kurį ji pareiškė *Landgericht Frankfurt am Main* (Frankfurto prie Maino apygardos teismas), nereiškia, kad Komisija atsižvelgė į ieškovės interesus ar, priešingai, nei teigia ieškovė, kad dėl ieškinio paminėjimo Komisijai atliekant vertinimą jai buvo padaryta žala arba kad Komisija žinojo apie galimą įstojusios į bylą šalies padarytą Reglamento Nr. 2271/96 pažeidimą. Iš pirmojo ginčijamo sprendimo matyti, kad 15 konstatuojamojoje dalyje Komisija tik priminė įrodymus, kuriais įstojusi į bylą šalis grindė savo prašymą, tačiau šiuo klausimu neatliko vertinimo. Taigi, ieškovės argumentai grindžiami klaidingomis prielaidomis ir visiškai nepagrįstais teiginiais.
- 87 Antra, ieškovė nurodo trečiojo ginčijamo sprendimo 16 konstatuojamąją dalį, kurioje Komisija atskleidė įstojusios į bylą šalies prašymo suteikti leidimą turinį, kiek tai visų pirma susiję su tam tikromis aplinkybėmis, kuriomis ji rėmėsi siekdama įrodyti, kad jai gali kilti rizika JAV. Tai visų pirma susiję su įstojusios į bylą šalies „seserinės įmonės“ susitarimais su JAV valdžios institucijomis ir šiose institucijose vykdomais tyrimais. Trečiojo ginčijamo sprendimo 22 konstatuojamojoje dalyje pateiktame vertinime Komisija paminėjo šią riziką ir šias aplinkybes. Be to, reikia konstatuoti, kad šios aplinkybės iš esmės buvo paminėtos ir pirmojo ginčijamo sprendimo 22–25 konstatuojamosiose dalyse.
- 88 Priešingai, nei teigia ieškovė, šios aplinkybės nėra nereikšmingos ir Komisija jomis remdamasi nepadarė vertinimo klaidos. Viena vertus, nors šių aplinkybių, kiek jos susijusios su dviem 2014 m. procedūromis, nėra daug ir jos nenaujos, vis dėlto jos leidžia įrodyti, kad sankcijų rizika (arba pareiga sudaryti susitarimus, kad būtų išvengta tokių sankcijų) buvo reali JAV. Kita vertus, tai, kad šios aplinkybės yra susijusios su įstojusios į bylą šalies „seserine įmone“, o ne su pačia įstojusia į bylą šalimi, nepaneigia Komisijos analizės. Kaip pabrėžia Komisija, Įgyvendinimo reglamento 2018/1101 4 straipsnio c punkte aiškiai numatyta, kad siekdama įvertinti ryšį su šalimi, kurioje buvo priimti priede nurodyti įstatymai, Komisija gali atsižvelgti, „pavyzdžiui“, į tai, ar pareiškėjas turi patronuojančiųjų ar patronuojamųjų bendrovių, o tai reiškia, kad į bylą įstojusios šalies „seserinės įmonės“ patiriama rizika taip pat yra reikšminga.
- 89 Be to, tai, kad trečiojo ginčijamo sprendimo 8 ir 9 išnašose Komisija klaidingai paminėjo į bylą įstojusią šalį, o ne jos „seserinę įmonę“, atsižvelgiant į minėtas aplinkybes, šiuo atveju yra spausdinimo klaida, kuri neturi įtakos to sprendimo supratimui ir, atsižvelgiant į jo 16 konstatuojamosios dalies ir, be kita ko, pirmojo ginčijamo sprendimo 22–25 konstatuojamųjų dalių turinį, negali būti pagrindas kvestionuoti jo teisėtumą.
- 90 Trečia, ieškovė nurodo trečiojo ginčijamo sprendimo 24 konstatuojamąją dalį (kurios dalis jau buvo panaudota antrojo ginčijamo sprendimo 16 konstatuojamojoje dalyje) ir 15 bei 16 išnašas dėl padėties JAV pokyčių 2020 m. išrinkus naują Jungtinių Amerikos Valstijų prezidentą. Pasak ieškovės, Komisija tinkamai neatsižvelgė į tai, kad 2022 m. vasario mėn. sankcijos buvo sušvelnintos, ir savo vertinimą grindė tik vienu spaudos straipsniu.

- 91 Vis dėlto reikia konstatuoti, pirma, kad ieškovės teiginiai dėl tariamo JAV sankcijų sušvelninimo yra nepagrįsti ir, antra, kad antrojo ginčijamo sprendimo 16 konstatuojamojoje dalyje ir trečiojo ginčijamo sprendimo 24 ir 25 konstatuojamosiose dalyse Komisija tikrai atsižvelgė į aplinkybių pokyčius JAV ir padarė išvadą, kad, nepaisant šių pokyčių, nebuvo padaryta jokių JAV sankcijų Iranui esmės ir įgyvendinimo pakeitimų. Be to, kaip pabrėžia Komisija, priimant kiekvieną ginčijamą sprendimą ieškovė vis dar buvo įtraukta į SDN sąrašą.
- 92 Vadinasi, joks ieškovės argumentas neleidžia manyti, kad Komisija padarė vertinimo klaidą.
- 93 Taigi, ketvirtąjį ieškinio pagrindą reikia atmesti.

Dėl pirmojo pagrindo, siejamo su teisės būti išklaustyta pažeidimu

- 94 Ieškovė teigia, kad jai, kaip asmeniui, kuriam pirmasis ginčijamas sprendimas daro netiesioginį neigiamą poveikį, taikomas bendrasis principas, kylantis iš Europos Sąjungos pagrindinių teisių chartijos (toliau – Chartija) 41 straipsnio, pagal kurį asmenys, kuriems priemonė daro poveikį, turi teisę būti išklausti. Per pirmojo ginčijamo sprendimo priėmimo procedūrą Komisija nesuteikė jai teisės būti išklaustyta, taigi ir galimybės pateikti pastabas. Pirmajame ginčijamame sprendime neminima nei jos situacija, nei tai, kad įstojusi į bylą šalis užblokavo jos lėšas, neturėdama tam leidimo. Jei Komisija būtų ją išklausiusi, būtų atmetusi leidimo taikymo atgaline data galimybę. Ieškovė nebuvo išklaudyta dėl pirmajame ginčijamame sprendime nurodytų „rimtų priežasčių“. Ieškovė daro išvadą, kad pirmajame ginčijamame sprendime pažeistas esminis procedūrinis reikalavimas ir kad dėl šio pažeidimo pirmasis ginčijamas sprendimas turi būti panaikintas.
- 95 Atsakydama Komisijai, kuri tvirtino, kad ieškovė nesilaikė pareigos pateikti informaciją pagal Reglamento Nr. 2271/96 2 straipsnį, ieškovė pažymi, kad ši nuostata nėra privaloma, todėl negali sukelti neigiamų pasekmių ūkio subjektams. Be to, neturėdami informacijos, ūkio subjektai negali pateikti pastabų dėl prašymo suteikti leidimą, maža to, ieškovė apie tai sužinojo po to, kai leidimas buvo suteiktas. Ji taip pat išnaudojo visas egzistuojančias priemones, įskaitant nurodytąją Reglamento Nr. 2271/96 2 straipsnyje, – kreipimąsi į valstybės narės kompetentingą instituciją. Galiausiai ieškovė teigia galinti tik suformuluoti prielaidas dėl to, ar Komisija būtų priėmusi kitokią sprendimą.
- 96 Ieškovė teigia, kad generalinio advokato G. Hogan išvadoje byloje *Bank Melli Iran* (C-124/20, EU:C:2021:386) nenurodyta, kad nereikia atsižvelgti į trečiųjų asmenų interesus. Dėl įstojusios į bylą šalies atsisakymo pervesti dividendus ir parduoti vertybinius popierius nutrūko visa ieškovės veikla ir krito jos vertė. Galiausiai ieškovė patvirtina, kad pateikė skundą *Hauptzollamt Gießen* (Gyseno centrinė muitinė, Vokietija) ir *Bundesanstalt für Finanzdienstleistungsaufsicht* (Federalinė finansų priežiūros institucija, Vokietija), ir nurodo, kad nėra jokios nuostatos, reglamentuojančios Reglamento Nr. 2271/96 2 straipsnyje nurodytos informacijos pateikimo nacionalinėms institucijoms tvarką.
- 97 Ieškovė nurodo, kad antrajame ir trečiajame ginčijamuose sprendimuose padaryti tokie patys pažeidimai. Taigi, jos argumentai taikytini trims ginčijamiems sprendimams, nes Komisija jos neišklausė ir neinformavo dėl visų šių sprendimų. Be to, kadangi ji nežinojo apie ginčijamus sprendimus, buvo priversta pareikšti brangius ieškinius keliems ūkio subjektams.

- 98 2023 m. kovo 17 d. įrodyme ieškovė teigia, kad Komisija trečiąjį asmenį, kuriam taikomos ribojamosios priemonės, išklause per analogišką leidimo suteikimo procedūrą, vykdomą pagal Reglamento Nr. 2271/96 5 straipsnio antrą pastraipą, ir tai padarė neatsižvelgdama į konfidencialumo pareigas. Šios aplinkybės rodo, kad trečiųjų asmenų, kuriems taikomos ribojamosios priemonės, kaip antai ieškovės, išklausymas yra būtinas ir privalomas Komisijai, turint omenyje, kad šių trečiųjų asmenų diferencijavimas nenumatytas Reglamente Nr. 2271/96, todėl yra neteisėtas.
- 99 Komisija ir įstojusi į bylą šalis ginčija šiuos argumentus.
- 100 Teisės būti išklausytam paisymas yra pagrindinis Sąjungos teisės principas, šiuo metu įtvirtintas Chartijos 41 straipsnyje, kuriuo užtikrinama teisė į gerą administravimą (šiuo klausimu žr. 2020 m. birželio 18 d. Sprendimo *Komisija / RQ, C-831/18 P*, EU:C:2020:481, 64 ir 65 punktus).
- 101 Šio 41 straipsnio 2 dalyje numatyta, kad ši teisė į gerą administravimą apima, be kita ko, kiekvieno asmens teisę būti išklausytam prieš taikant jam nepalankią individualią priemonę.
- 102 Kaip matyti iš pačios šios nuostatos formuluotės, ji yra taikoma visuotinai. Teisės būti išklausytam turi būti paisoma per bet kokią procedūrą, galinčią pasibaigti asmens nenaudai priimtu aktu, net jei taikytinuose teisės aktuose tokio formalumo nėra aiškiai numatyta. Be to, ši teisė bet kuriam asmeniui užtikrina galimybę vykstant administracinei procedūrai iki sprendimo, galinčio neigiamai paveikti jo interesus, priėmimo tinkamai ir veiksmingai pareikšti savo nuomonę (šiuo klausimu žr. 2020 m. birželio 18 d. Sprendimo *Komisija / RQ, C-831/18 P*, EU:C:2020:481, 67 punktą).
- 103 Tai priminus taip pat reikia pažymėti, kad Chartijos 52 straipsnio 1 dalyje leidžiami naudojimosi Chartijoje įtvirtintomis teisėmis, įskaitant jos 41 straipsnyje įtvirtintą teisę būti išklausytam, apribojimai. Vis dėlto Chartijos 52 straipsnio 1 dalyje reikalaujama, kad bet koks apribojimas būtų numatytas įstatymo ir nekeistų nagrinėjamos pagrindinės teisės esmės. Be to, pagal jį reikalaujama, kad, laikantis proporcingumo principo, toks apribojimas būtų būtinas ir tikrai atitiktų Sąjungos pripažintus bendrojo intereso tikslus (2020 m. birželio 18 d. Sprendimo *Komisija / RQ, C-831/18 P*, EU:C:2020:481, 71 punktą).
- 104 Be to, teisės būti išklausytam pažeidimo buvimas turi būti vertinamas atsižvelgiant į konkrečias kiekvieno nagrinėjamo atvejo aplinkybes, visų pirma į nagrinėjamo akto pobūdį, jo priėmimo aplinkybes ir atitinkamą sritį reglamentuojančias teisės normas (šiuo klausimu žr. 2013 m. rugsėjo 10 d. Sprendimo *G. ir R., C-383/13 PPU*, EU:C:2013:533, 34 punktą ir 2017 m. vasario 9 d. Sprendimo *M, C-560/14*, EU:C:2017:101, 33 punktą).
- 105 Atsižvelgiant būtent į šiuos principus reikia nagrinėti pirmąjį ieškinio pagrindą.
- 106 Iš karto reikia pažymėti, kad, priešingai, nei teigia Komisija, Reglamento Nr. 2271/96 2 straipsnis šiuo atžvilgiu neturi jokios reikšmės. Komisijos argumentas, kad trečiasis asmuo, kuris jos neinformavo pagal šią nuostatą, „praranda“ teisę būti išklausytam per procedūrą, vykdomą pagal Reglamento Nr. 2271/96 5 straipsnio antrą pastraipą, yra visiškai nepagrįstas, nes pirmoje nuostatoje numatyta informavimo procedūra skiriasi nuo antroje nuostatoje numatytos leidimo suteikimo procedūros.

- 107 Pirmiausia reikia pažymėti, kad nei Reglamente Nr. 2271/96, nei Įgyvendinimo reglamente 2018/1101 nenumatyta, kad sprendimo priėmimo pagal Reglamento Nr. 2271/96 5 straipsnio antrą pastraipą procedūroje turi dalyvauti tretieji asmenys, kuriems taikomos ribojamosios priemonės (pavyzdžiui, SDN sąraše esantys tretieji asmenys, kaip antai ieškovė), dėl kurių buvimo pareiškėjas (kaip antai įstojusi į bylą šalis) siekia gauti leidimą laikytis priede nurodytų įstatymų. Iš tikrųjų tuose reglamentuose nenumatyta jokio procedūrinio vaidmens šiems tretiesiems asmenims, kurių Komisija nei informuoja, nei juos išklauso per sprendimo priėmimo pagal Reglamento Nr. 2271/96 5 straipsnio antrą pastraipą procedūrą.
- 108 Vadinasi, kadangi reikšmingoje teisinėje sistemoje nenumatyta, kad tretieji asmenys, kuriems taikomos ribojamosios priemonės, turi būti išklaustyti, ir tai yra esminė procedūrinė sąlyga, neatsiejamai susieta su nagrinėjama akta priėmusios institucijos valios suformavimu arba pareiškimu (šiuo klausimu žr. 2022 m. kovo 10 d. Sprendimo *Komisija / Freistaat Bayern ir kt.*, C-167/19 P ir C-171/19 P, EU:C:2022:176, 89 punktą), reikia atmesti ieškovės argumentą, kad tai, jog ji nebuvo išklaudyta, šiuo atveju yra esminio procedūrinio reikalavimo pažeidimas, dėl kurio ginčijami sprendimai turi būti panaikinti.
- 109 Vis dėlto reikia pažymėti, kad pagal šio sprendimo 102 punkte primintą jurisprudenciją, net jei taikytinuose teisės aktuose aiškiai nenumatyta teisės būti išklaustytam, negalima atmesti galimybės, kad tretieji asmenys, kuriems taikomos ribojamosios priemonės, gali remtis tokia teise per sprendimo priėmimo pagal Reglamento Nr. 2271/96 5 straipsnio antrą pastraipą procedūrą, jei toks sprendimas jiems daro neigiamą poveikį.
- 110 Vis dėlto pagal šio sprendimo 103 punkte primintą jurisprudenciją naudojimuisi teise būti išklaustytam gali būti taikomi apribojimai. Šiuo atveju, Komisijos teigimu, daugelis Reglamentu Nr. 2271/96 nustatytos sistemos elementų pagrindžia požiūrį, kad tretieji asmenys, kuriems taikomos ribojamosios priemonės, neturi būti išklaustyti per tokią procedūrą. Taigi reikia nustatyti, ar toks teisės būti išklaustytam apribojimas, išplaukiantis iš reikšmingos teisinės sistemos, kuriuo iš esmės remiasi Komisija, gali būti leidžiamas, kaip tai suprantama pagal minėtą jurisprudenciją.
- 111 Pirma, kaip matyti iš ieškinio ketvirtojo pagrindo nagrinėjimo, nuostatų, numatančių trečiųjų asmenų, kuriems taikomos ribojamosios priemonės, teisę būti išklaudytiems (žr. šio sprendimo 107 punktą), neįtvirtinimas reikšmingoje teisinėje sistemoje atitinka sistemą, kurioje nėra numatyta, kad Komisija turi atsižvelgti į tų trečiųjų asmenų interesus, kai vertina pagal Reglamento Nr. 2271/96 5 straipsnio antrą pastraipą pateiktą prašymą suteikti leidimą. Kitaip tariant, Sąjungos teisės aktų leidėjas nusprendė sukurti sistemą, kurioje nereikia atsižvelgti į tokių trečiųjų asmenų interesus ir jie neturi būti įtraukti į procedūras, vykdomas pagal šią nuostatą.
- 112 Pagal šią nuostatą Komisijos priimtais išimtiniais sprendimais siekiama išvengti, kad tam tikromis tinkamai pagrįstomis aplinkybėmis (Įgyvendinimo reglamento 2018/1101 5 konstatuojamoji dalis) dėl priede nurodytų įstatymų nesilaikymo Sąjungos ar pareiškėjo interesams būtų padaryta didelė žala. Taigi, sprendimo priėmimas pagal minėtą nuostatą atitinka bendrojo intereso tikslus – apsaugoti Sąjungos arba asmenų, besinaudojančių teisėmis pagal SESV, interesus užkertant kelią didelei žalai, galinčiai kilti dėl priede nurodytų įstatymų nesilaikymo. Be to, šiuo atveju kiekviename iš ginčijamų sprendimų Komisija savo vertinimą užbaigė pabrėždama, kad leidimo suteikimas atitinka ne tik Reglamento Nr. 2271/96 tikslus, bet ir Sąjungos bendrosios politikos tikslus (pirmojo ginčijamo sprendimo 38 konstatuojamoji dalis, antrojo ginčijamo sprendimo 18 konstatuojamoji dalis ir trečiojo ginčijamo sprendimo 27 konstatuojamoji dalis), o to neginčija ir pati ieškovė.

- 113 Tokiomis aplinkybėmis, kaip pabrėžia Komisija ir įstojusi į bylą šalis, trečiųjų asmenų, kuriems taikomos ribojamosios priemonės, teisės būti išklaustytiems įgyvendinimas šioje procedūroje ne tik neatitiktų bendrojo intereso tikslų, kurių siekiama Reglamento Nr. 2271/96 5 straipsnio antra pastraipa, bet ir galėtų kelti grėsmę šių tikslų, kuriais siekiama apsaugoti Sąjungos arba asmenų, besinaudojančių teisėmis pagal SESV, interesus, įgyvendinimui. Kaip paaškina Komisija, šios teisės įgyvendinimas galėtų lemti nekontroliuojamą informacijos platinimą. Be kita ko, tai galėtų leisti priėmti nurodytus įstatymus priėmusios trečiosios šalies valdžios institucijoms žinoti, kad asmuo pateikė prašymą suteikti šioje nuostatoje nurodytą leidimą ir kad jis gali laikytis arba nesilaikyti tos trečiosios šalies eksteritorialių teisės aktų, o tai sukeltų riziką, susijusią su tyrimais ir sankcijomis šiam asmeniui, taigi ir žalą jo ir tam tikrais atvejais Sąjungos interesams. Kaip tvirtina Komisija, tokia rizika kiltų visų pirma asmenims, kurie prašė leidimo, bet jo negavo, tačiau privalo laikytis Reglamento Nr. 2271/96 5 straipsnio pirmoje pastraipoje numatyto draudimo, ir dėl kurių gali vykti tyrimai, o trečiosios šalys jiems gali taikyti sankcijas.
- 114 Šiomis aplinkybėmis trečiųjų asmenų, kuriems taikomos ribojamosios priemonės, teisės būti išklaustytiems vykstant sprendimo priėmimo pagal Reglamento Nr. 2271/96 5 straipsnio antrą pastraipą procedūrai apribojimas yra Sąjungos teisės aktų leidėjo šiame reglamente nustatytos sistemos pasekmė ir jis yra būtinas, kad šiuo reglamentu būtų pasiekti jame numatyti tikslai.
- 115 Antra, reikia pažymėti, kad tarp elementų, kurie turi būti nurodyti prašyme suteikti leidimą, kaip tai suprantama pagal Įgyvendinimo reglamento 2018/1101 3 straipsnio 2 dalį („[p]rašymuose nurodomi pareiškėjų vardai, pavardės (pavadinimai), kontaktiniai duomenys, konkrečios į sąrašą įtrauktų eksteritorinių teisės aktų nuostatos arba susiję tolesni veiksmai, taip pat apibūdinama prašomo įgaliojimo apimtis ir žala, kuri atsirastų dėl nesilaikymo“), arba tarp kriterijų, į kuriuos Komisija atsižvelgia vertindama tokį prašymą, kaip tai suprantama pagal to reglamento 4 straipsnį, nėra jokio elemento, kuris būtų susijęs su asmenine šių trečiųjų asmenų situacija. Nors šio reglamento 4 straipsnio n punkte minimas „bet koks kitas svarbus veiksnys“, šios nuostatos negalima aiškinti taip, kad joje daroma nuoroda į trečiųjų asmenų, kuriems taikomos ribojamosios priemonės, asmeninę padėtį. Šio reglamento 4 straipsnyje numatytais kriterijais siekiama įvertinti, ar saugomiems interesams, numatytiems Reglamento Nr. 2271/96 5 straipsnio antroje pastraipoje, padaryta didelė žala. Minėtų trečiųjų asmenų interesai neturi reikšmės atliekant tokį vertinimą. Taigi, šių trečiųjų asmenų interesai neturi reikšmės atliekant šį vertinimą (žr. šio sprendimo 68–72 punktus).
- 116 Be to, šiuo atveju, kaip pažymi Komisija ir kaip matyti iš ginčijamų sprendimų, reikia konstatuoti, kad ieškovė šiuose sprendimuose minima tik dėl to, kad ji įtraukta į SDN sąrašą arba dėl to yra paminėta įstojusios į bylą šalies prašymuose suteikti leidimą (žr. pirmojo ginčijamo sprendimo 12–14 konstatuojamąsias dalis ir 1 straipsnį, antrojo ginčijamo sprendimo 11, 12 ir 21 konstatuojamąsias dalis bei 1 ir 4 straipsnius ir trečiojo ginčijamo sprendimo 11–13 ir 31 konstatuojamąsias dalis bei 1 ir 4 straipsnius), ir kad pagal Reglamento Nr. 2018/1101 4 straipsnio kriterijus vertindama Reglamento Nr. 2271/96 5 straipsnio antroje pastraipoje numatytas sąlygas Komisija neatsižvelgė nė į vieną su asmenine situacija susijusį elementą (žr. pirmojo ginčijamo sprendimo 16–38 konstatuojamąsias dalis, antrojo ginčijamo sprendimo 14–18 konstatuojamąsias dalis ir trečiojo ginčijamo sprendimo 20–27 konstatuojamąsias dalis).
- 117 Iš to matyti, kad pagal Reglamente Nr. 2271/96 įtvirtintą sistemą, ypač susijusią su sprendimo priėmimu pagal šio reglamento 5 straipsnio antrą pastraipą, neatrodo, kad tretieji asmenys, kuriems taikomos ribojamosios priemonės, galėtų remtis klaidomis ar įrodymais, susijusiais su jų asmenine situacija, dėl kurių toks sprendimas būtų ar nebūtų priimtas arba turėtų tam tikrą turinį.

- 118 Šiomis aplinkybėmis reikia konstatuoti, kad trečiųjų asmenų, kuriems taikomos ribojamosios priemonės, teisės būti išklaudytiems apribojimas vykstant tokiai procedūrai, atsižvelgiant į reikšmingą teisinę sistemą ir ja siekiamus tikslus, neatrodo neproporcingas ir neatitinkantis šios teisės esmės.
- 119 Maža to, reikia pažymėti, kad, kaip tvirtina Komisija ir įstojusi į bylą šalis, pagal Reglamento Nr. 2271/96 5 straipsnio antrą pastraipą priimtu sprendimu, kaip antai ginčijami sprendimai, pareiškėjui tik suteikiamas leidimas laikytis priede nurodytų įstatymų, nepažeidžiant šios nuostatos pirmoje pastraipoje įtvirtinto draudimo. Kadangi toks leidimas neatleidžia pareiškėjo nuo pareigos laikytis nacionalinės teisės ir prireikus kitų reikšmingų Sąjungos teisės nuostatų, tai, kaip pareiškėjas atlieka leidžiamus veiksmus, gali būti tikrinama, be kita ko, per nacionalinę administracinę procedūrą ar nacionalinėje byloje tiek atsižvelgiant į nacionalinę teisę, tiek į kitas reikšmingas Sąjungos teisės nuostatas.
- 120 Iš visų šių nurodytų aplinkybių, susijusių su ginčijamų sprendimų pobūdžiu, jų priėmimo aplinkybėmis ir atitinkamą sritį reglamentuojančiomis teisės normomis, matyti, kad teisės būti išklaudytiems apribojimas, išplaukiantis iš reikšmingos teisinės sistemos, kuriuo iš esmės remiasi Komisija, konkrečiomis bylos aplinkybėmis yra pateisinamas pagal šio sprendimo 103 punkte primintą jurisprudenciją, nes jis būtinas ir proporcingas atsižvelgiant į Reglamentu Nr. 2271/96, visų pirma šio reglamento 5 straipsnio antra pastraipa, siekiamus tikslus. Taigi, Komisija neprivalėjo išklaudyti ieškovės per minėtų sprendimų priėmimo procedūrą.
- 121 Be to, aplinkybė, kurią ieškovė nurodė 2023 m. kovo 17 d. įrodyme, kad po teismo posėdžio šioje byloje Komisija per kitą leidimo procedūrą, vykdomą pagal Reglamento Nr. 2271/96 5 straipsnio antrą pastraipą, išklauė kitą trečiąją šalį, kuriai taikomos ribojamosios priemonės, negali būti pagrindas padaryti kitokią išvadą. Aplinkybės, kuriomis Komisija per kitą procedūrą išklauė kitą trečiąją asmenį ar į jį kreipėsi, ne tik nebuvo aiškiai nustatytos, bet ir faktas, kuriuo remiasi ieškovė, atsirado po ginčijamų sprendimų priėmimo, todėl šios bylos aplinkybėmis jis neturi jokios reikšmės.
- 122 Vadinas, Komisija nepažeidė ieškovės teisės būti išklaudytai.
- 123 Bet kuriuo atveju, net darant prielaidą, kad Komisija turėjo išklaudyti ieškovę, reikia priminti, kad pagal nusistovėjusią jurisprudenciją teisės būti išklaudytiems pažeidimas lemia pasibaigus administracinei procedūrai priimto sprendimo panaikinimą, tik jeigu nesant šio pažeidimo šios procedūros rezultatas galėjo būti kitoks (šiuo klausimu žr. 2020 m. birželio 18 d. Sprendimo *Komisija / RQ*, C-831/18 P, EU:C:2020:481, 105 punktą ir jame nurodytą jurisprudenciją).
- 124 Negalima reikalauti, kad ieškovas, kuris remiasi savo teisės būti išklaudytiems pažeidimu, įrodytų, kad atitinkamos Sąjungos institucijos sprendimo turinys būtų buvęs kitoks, pakanka tik įrodyti, kad tokia prielaida nėra visiškai atmestina (šiuo klausimu žr. 2020 m. birželio 18 d. Sprendimo *Komisija / RQ*, C-831/18 P, EU:C:2020:481, 106 punktą).
- 125 Be to, šis klausimas turi būti vertinamas atsižvelgiant į konkrečias kiekvienos bylos faktines ir teises aplinkybes (šiuo klausimu žr. 2020 m. birželio 18 d. Sprendimo *Komisija / RQ*, C-831/18 P, EU:C:2020:481, 107 punktą).
- 126 Šiuo atveju ieškovės pateikti argumentai neleidžia daryti išvados, kad jeigu ji būtų buvusi išklaudyta per administracinę procedūrą, per kurią buvo priimti ginčijami sprendimai, negalima visiškai atmesti galimybės, kad šių sprendimų turinys galėjo būti kitoks.

- 127 Pirma, ieškovė teigia, kad jei būtų išklaudyta, Komisija nebūtų suteikusi ginčijamo leidimo atgaline data. Vis dėlto toks argumentas grindžiamas klaidinga prielaida, nes, kaip paaiškėjo išnagrinėjus antrąjį ieškinio pagrindą, ginčijamas leidimas, kurį Komisija suteikė ginčijamais sprendimais, negalioja atgaline data.
- 128 Antra, ieškovė teigia, kad argumentai, kuriuos įstojusi į bylą šalis pateikė *Landgericht Frankfurt am Main* (Frankfurto prie Maino apygardos teismas) dėl jas siejančio teisinio ryšio nebuvimo, prieštarauja ginčijamiems sprendimams. Vis dėlto ieškovė nepaaiškina, kaip ji būtų galėjusi geriau apsiginti per administracines procedūras, per kurias buvo priimti ginčijami sprendimai. Net darant prielaidą, kad šiuo argumentu ieškovė siekia nurodyti, jog Komisijoje ji galėjo teigti nesanti teisiškai susijusi su įstojusia į bylą šalimi, kaip ši tvirtino *Landgericht Frankfurt am Main* (Frankfurto prie Maino apygardos teismas), reikia pažymėti, kad toks tvirtinimas neturėjo įtakos ginčijamų sprendimų turiniui. Kaip pažymėta šio sprendimo 83 punkte, ginčijami sprendimai taip pat susiję su paslaugomis, kurios nėra tiesiogiai siūlomos ieškovei, tačiau iš kurių ji netiesiogiai gauna naudos (arba jose dalyvauja).
- 129 Trečia, ieškovė iš esmės tvirtina, kad galėjo informuoti Komisiją apie tai, kad įstojusi į bylą šalis, pažeisdama Reglamentą Nr. 2271/96, blokavo jos lėšas dar prieš gaudama ginčijamą leidimą. Taigi atrodo, kad ieškovė teigia, jog toks leidimas nebūtų buvęs suteiktas pareiškėjui, kuris pažeidė Reglamentą Nr. 2271/96. Nepaisant to, kad Bendrasis Teismas neturi aiškintis, ar įstojusi į bylą šalis, pažeisdama Reglamentą Nr. 2271/96, be leidimo blokavo ieškovės lėšas, pakanka pažymėti, kad net jei ieškovė galėjo tai tvirtinti Komisijoje, toks tvirtinimas negalėjo turėti įtakos ginčijamų sprendimų turiniui. Reglamente Nr. 2271/96 nėra nieko, kas leistų manyti, kad asmuo, pažeidęs šio reglamento 5 straipsnio pirmoje pastraipoje numatytą draudimą, negali gauti leidimo pagal šio reglamento 5 straipsnio antrą pastraipą. Galiausiai, kadangi Komisijos ginčijamais sprendimais suteiktas leidimas negalioja atgaline data, jis netaikomas galimiems pareiškėjo ankstesniems veiksams.
- 130 Ketvirta, ieškovė tvirtina, kad Komisija neatsižvelgė į galimybę taikyti alternatyvius mechanizmus. Vis dėlto, viena vertus, ieškovė nenurodė, kokius alternatyvius mechanizmus ji būtų galėjusi nurodyti Komisijai, jei būtų buvusi išklaudyta, ir kokį poveikį tai būtų galėję padaryti ginčijamų sprendimų turiniui, o tik abstrakčiai ir be jokio pagrindimo paminėjo vadinamąjį „INSTEX“ mechanizmą, kurio reikšmingumą, beje, Komisija ginčija. Antra, reikia priminti, kad, kaip buvo pažymėta nagrinėjant ketvirtąjį pagrindą, iš reikšmingos teisinės sistemos nematyti, kad Komisija turėjo išnagrinėti, ar egzistuoja alternatyvūs mechanizmai, arba į juos atsižvelgti. Todėl net darant prielaidą, kad ieškovė galėjo pateikti tokį argumentą per administracinę procedūrą, per kurią buvo priimti ginčijami sprendimai, nebuvo įrodyta, kad jis galėjo turėti įtakos tų sprendimų turiniui.
- 131 Be to, ieškovės per posėdį suformuluotas argumentas, kad ji galėjo pateikti konstruktyvių pasiūlymų, kad rastų kompromisą, kuris leistų, be kita ko, restruktūrizuoti jos portfelį ir patenkinti įstojusios į bylą šalies poreikius, taip pat neturi reikšmės, nes jis susijęs su ieškovės ir įstojusios į bylą šalies santykiais, o ne su ginčijamų sprendimų turiniu.
- 132 Penkta, ieškovė teigia, kad dėl to, jog nebuvo išklaudyta ir informuota apie ginčijamus sprendimus, ji buvo priversta pareikšti brangius ieškinius keliems ūkio subjektams, kad jai pervestų dividendus arba kad paprasčiausiai gautų informacijos apie jų statusą. Net darant prielaidą, kad šie teiginiai yra teisingi, o to šioje byloje neturi nustatyti Bendrasis Teismas, reikia konstatuoti, kad jie neturi reikšmės ieškovės teisės būti išklaudytai per administracinę procedūrą, per kurią buvo priimti ginčijami sprendimai, pažeidimui, nes jie nesusiję su klausimu, ar ginčijamų sprendimų turinys galėjo būti kitoks.

- 133 Šešta, ieškovė tvirtina, kad Komisija atsižvelgė tik į įstojusios į bylą šalies, o ne į jos, interesus. Pakanka pažymėti, kad šie argumentai sutampa su pateiktaisiais ketvirtajame pagrinde, todėl juos reikia atmesti. Pirma, kaip paaiškėjo išnagrinėjus minėtą ieškinio pagrindą, Komisija neprivalėjo atsižvelgti į jos interesus. Antra, nebuvo įrodyta, kad jei ieškovei būtų suteikta galimybė ginti savo interesus Komisijoje, tai būtų turėję įtakos ginčijamų sprendimų turiniui.
- 134 Septinta, ieškovė teigia, kad nebuvo išklaudyta dėl „rimtų priežasčių“, kurias Komisija nurodė, be kita ko, pirmojo ginčijamo sprendimo 14 konstatuojamojoje dalyje ir 1 straipsnyje, siekdama pagrįsti ginčijamo leidimo suteikimą. Pakanka pažymėti, kad ieškovės argumentas grindžiamas klaidingu ginčijamų sprendimų aiškinimu, nes Komisija ginčijamų sprendimų negrindė „rimtų priežasčių“ buvimu. Kaip matyti iš šio sprendimo 41 punkto, sąvoka „rimtos priežastys“ vartojama ginčijamų sprendimų 1 straipsnyje siekiant apibrėžti Komisijos suteikto leidimo taikymo sąlygas.
- 135 Iš to, kas išdėstyta, matyti, kad net darant prielaidą, jog ieškovė turėjo būti išklaudyta per administracinę procedūrą, per kurią priimti ginčijami sprendimai, Bendrajame Teisme jos pateikti argumentai neleidžia daryti išvados, esą negalima atmesti galimybes, kad jeigu ieškovė būtų buvusi išklaudyta, ginčijamų sprendimų turinys galėjo būti kitoks.
- 136 Be to, ieškovė priduria, jog Komisija turėjo paskelbti bent jau ginčijamų sprendimų rezoliucinę dalį, kad būtų paisoma jos teisės būti išklaudytai.
- 137 Nesant reikalo priimti sprendimo dėl tokio priekaišto, kurį Komisija ginčijo per teismo posėdį, priimtimumo, pakanka pažymėti, kad niekas neleidžia manyti, jog Komisija privalėjo ją paskelbti, nes ieškovė nesiremia jokia reikšminga nuostata šiam priekaištui pagrįsti. Tokia pareiga paskelbti neišplaukia iš generalinio advokato G. Hogan išvados byloje *Bank Melli Iran* (C-124/20, EU:C:2021:386), kurią ieškovė citavo per teismo posėdį, 40 išnašos, o ieškovės rašytinėse pastabose nurodytos su šiuo teismo procesu susijusios taisyklės ir aplinkybės neturi reikšmės. Be to, ginčijamų sprendimų paskelbimas po jų priėmimo negali turėti įtakos galimai ieškovės teisei būti išklaudytai per administracinę procedūrą, per kurią jie buvo priimti, o ieškovė, beje, nepateikė jokio argumento, leidžiančio manyti priešingai. Dėl tų pačių priežasčių, kalbant apie tariamą teisės būti išklaudytam per administracinę procedūrą pažeidimą, reikia atmesti ieškovės argumentą, kad alternatyviai Komisija turėjo jai pranešti apie ginčijamus sprendimus po to, kai jie buvo priimti.
- 138 Taigi, negalima teigti, kad nepaskelbusi ginčijamų sprendimų arba apie juos nepranešusi ieškovei po to, kai jie buvo priimti, Komisija padarė kokį nors procedūrinį pažeidimą, dėl kurio galėjo būti pažeista ieškovės teisė būti išklaudytai.
- 139 Vadinasi, pirmąjį ieškinio pagrindą taip pat reikia atmesti.
- 140 Taigi, reikia atmesti visą ieškinį, nesant reikalo priimti sprendimo dėl jo priimtimumo, dėl kurio šalys buvo apklaustos per posėdį. Šios bylos aplinkybėmis geras teisingumo vykdymas pateisina ieškinio atmetimą iš esmės, nesant reikalo pirma priimti sprendimą dėl jo priimtimumo (šiuo klausimu žr. 2002 m. vasario 26 d. Sprendimo *Taryba / Boehringer*, C 23/00 P, EU:C:2002:118, 52 punktą).

Dėl bylinėjimosi išlaidų

- 141 Pagal Bendrojo Teismo procedūros reglamento 134 straipsnio 1 dalį iš pralaimėjusios šalies priteisiamos bylinėjimosi išlaidos, jei laimėjusi šalis to reikalavo. Kadangi ieškovė pralaimėjo bylą, ji turi padengti savo ir Komisijos bylinėjimosi išlaidas pagal jos pateiktus reikalavimus.
- 142 Pagal Procedūros reglamento 138 straipsnio 3 dalį įstojusi į bylą šalis padengia savo bylinėjimosi išlaidas.

Remdamasis šiais motyvais,

BENDRASIS TEISMAS (šeštoji išplėstinė kolegija)

nusprendžia:

- 1. Atmesti ieškinį.**
- 2. Nurodyti *IFIC Holding AG* padengti savo ir Europos Komisijos bylinėjimosi išlaidas.**
- 3. *Clearstream Banking AG* padengia savo bylinėjimosi išlaidas.**

van der Woude

Marcoulli

Frimodt Nielsen

Schwarcz

Norkus

Paskelbta 2023 m. liepos 12 d. viešame teismo posėdyje Liuksemburge.

Parašai.